

Ročník XIV.

Dvanásta nedeľa v Cezročnom období– (A) 22.júna 2014

týždeň 26.

Marián Šuráb
Strach

Morálna teológia definuje strach ako otras mysle pred blížiacim sa nebezpečenstvom. Nebezpečenstvo môže byť reálne, keď naozaj existuje. Ale môže byť aj fiktívne, to znamená, že človek sa bojí čohosi, čo ho v skutočnosti neohrozuje. Strach v niektorých prípadoch nie je znakom slabosti človeka, ale skôr prejavom jeho múdrosti. Vie, že na blížiacie ohrozenie sa musí pripraviť, aby situáciu zvládol. Strach však môže pôsobiť aj negatívne, keď sa človek natoľko bojí, že stratí kontrolu nad svojím konaním.

Ježiš pripravoval apoštolov aj na situácie, keď budú pociťovať strach. Bude im ho spôsobovať psychický a telesný tlak na ich osobu.

Ako nositelia Ježišovej blahozvesti mali apoštolí počítať s odporom prostredia. Nie každý, kto ich vypočuje, im aj hneď uverí. To mohlo spôsobovať znechutenie v ich poslaní. Preto ich Ježiš povzbudzuje, aby sa nebáli mienky, názorov a odporu ľudí. Za ich ohlasovaním stojí jeho autorita a za ním stojí autorita Boha. Ak aj na určitý čas ľudia Božiu pravdu odmietnu alebo zamlčia, napokon aj tak zvíťazí. Lebo je to pravda, ktorá pochádza z Boha, a ona nemôže prehrať. Ježiš predpovedal apoštolom ešte náročnejší útok na ich osobu, ako len odmietnutie toho, čo budú hovoriť. Vždy existovali ľudia, ktorí si mysleli, že keď zabijú nositeľa pravdy, zabijú aj samu pravdu. Takí ľudia mali čakať aj na apoštolov. A utrpenie, mučenie a smrť spôsobujú najväčší strach. Ale Ježiš znova povzbudzuje apoštolov, aby sa nebáli tých, čo zabijajú telo. Oni ich síce môžu pozbaviť telesného života, ale život, to nie je len telo. Život, to je aj duša. Ju nikto nemôže zabiť. Dušu môže zahubiť len sám človek, ak zradí svoje poslanie. Ak sa ho natoľko zmocní strach, že zapredá svoju dušu.

Za odvalu sľubuje Ježiš apoštolom odmenu. Bude ich advokátom a obhajcom pred svojím Otcom. Otec ich prijme do večnosti na odporúčanie svojho Syna. Ale ak by sa báli ohlasovať všetko, čo počuli a videli, potom sa Ježiš k nim neprizná. Budú zatratení.

Od dôb apoštolov až po dnešný deň boli veriaci, ktorí vyznávali Ježiša pred svetom. Boli aj takí, ktorí za Ježišovu pravdu vyliali vlastnú krv. Žili ale aj takí veriaci, ktorí zo strachu zrádzali. A vždy boli a budú takí, ktorí proti evanjeliu bojujú. V priebehu dejín sa menia len spôsoby boja.

Ak by žil Ježiš dnes, pred čím by nás povzbudzoval, aby sme sa nebáli? Dnes by povedal: *Nebojte sa verejnej mienky!* V dobe mediálneho a satelitného spojenia sveta sú ľudia dokonale informovaní. Kto má peniaze a moc, aby ovládol tlač a televíziu, má moc ovládať aj mienku ľudí. Taktika tohto vplyvu spočíva v trepezivosti a vytrvalosti.

Postupne a cieľavedome ovplyvňovať ľudí tak, aby to, čo sa im ponúka, prijali za svoje.

Verejná mienka ovplyvňuje ľudí vo všetkom. Od toho, čo majú jesť, piť a obliekať si, až po to, v čo majú veriť a ako majú žiť. Ak ľudia pred 30 rokmi počuli v televízii, že sa niekto rozviedol, boli prekvapení a možno aj pohoršení. Dnes sa nikto nad tým nevzrušuje. Dnes sa to pokladá za štýl života. Ak dnešní veriaci pozerajú na reláciu o interrupciách, tak niektorí vnútorne fandia tomu, kto ich obhajuje. Ak sa dnes vehementne presadzuje, aby Cirkev asistovala pri sobášoch homosexuálov, tak za krátky čas aj veriaci na dedinách budú hodnotiť Cirkev ako diskriminačnú a neľudskú, lebo nechce sobášiť muža s mužom a ženu so ženou. Ak si dnes prečítajú alebo počujú, že ľudská duša sa po smrti prevetľuje do zvieratá, tak to pokladajú za ohromnú vec. Veď je to sympatickejšie, ako keby mala prísť pred Boha. A koľko nadšenia vo svete je dnes za názor, aby ženy prijímali kňazské svätenia, aby biskupov nemenovali pápež, ale miestna cirkev.

Hodnotenie dnešnej situácie však nie je dôvodom na nariekanie. Je to ale potrebné, aby sme sa učili rozmyšľať nad všetkým, čo sa nám ponúka ako pravda, ako to najlepšie a najmodernejšie. My tento tlak na našu vieru, na náš kresťanský spôsob života paradoxne potrebujeme. Ak by sme ho nepociťovali, to by znamenalo, že takmer celý svet verí Ježišovi, čo ale nie je pravda. Alebo sme už natoľko zmanipulovaní, že viac veríme ľuďom, novinám a televízii ako Ježišovi? Ak ho ale pociťujeme, je to dôkaz, že žijeme úprimne ako kresťania a časť mocného a vplyvného sveta sa s tým nevie zmieriť. Potom môžeme s radosťou Ježišovi povedať: My sa nebojme, my sme sa nedali ovplyvniť. Z ponuky sveta prijímame len to, čo je užitočné pre našu dušu, pre náš kresťanský život.

Ježiš pred Pilátom povedal: „Ja som sa na to narodil a na to som prišiel na svet, aby som vydal svedectvo pravde“ (Jn 18, 37). Túto povinnosť mali aj apoštolí a máme ju aj my. Ak sa pokladáme za kresťanov, musíme byť svedkami Božej pravdy. Ľudia musia z našich úst počuť Božie slovo a v našom živote musia vidieť Ježiša. Je to naša nezastupiteľná povinnosť aj v dnešnom svete, ktorý tak rafinovane chce z ľudského života odstrániť Boha. My, kresťania, žijeme v tejto dobe preto, aby sme ponúkli svetu alternatívu. Aby si ľudia mohli vybrať medzi vplyvom verejnej mienky a našim svedectvom. Ak nebudeme svedkami my, potom svet uverí iným. Odmenou za našu odvalu budú pre nás slová Ježiša: Vy ste ma vyznali pred ľuďmi, ja vás vyznávam pred svojím Otcom (porov. Mt 10, 32).

Môžeme mať strach z ohňa, z vody, z choroby. To je normálne. Ale bolo by normálne, ak by sme mali strach byť na strane Boha?

Zaiste dobrý je Boh Izraela ku ľuďom srdca čistého.

Ale mne pokľzol sa krok a nepekne sa potkla moja noha. Lebo som ničomníkom závidel a bohaprázdny blaho chvastavé.

Závidel im, že muky netrpia, že majú hladké, vypasené telá, nežijú ako iní v lopote, čo ľudí trápi, ich že obchádza.

Preto im pýcha hrdlo obopína a plášťom násilia sú odedí. Oko im pláva v mastnote a srdce kypí lžou a výmyslami. Posmešne trúsia zlomyselné slová, útlakom vyhrážajú zvysoka, dvíhajú ústa proti nebu a jazyk sa im vozí po zemi.

Preto sa k nim luza obracia a za nimi sa hrnie ako veľká voda.

Hovorila takto:

- Čo vie o nás Boh?

Čo vôbec vie

o ľudských skutkoch Najvyšší?

Takito hľa sú bezbožníci

a stále na pokoji,

zhromažďujú bohatstvá.

Darmo som v sebe

čisté srdce nosil

a v nevinnosti umýval si dlane,

- bitý som bol

a stíhali ma tresty

každé ráno a každý deň.

A povedať som nemohol:

dosť, budem ako oni!

„Strach a peniaze som nikdy nemal!“ hovoria niektorí vtipne, no vieme dobre, že to nie je celkom pravda. Iste, znie veľmi pohrdavo, keď sa niekomu povie „bojko!“, „baba!“, a hrdinov – odvážnych mužov a ženy si cení a vyzdvihuje každý normálny národ.

Strach je zaujímavý fenomén. Ľudia sa celkom radi boja, keď majú istotu, že sa im nič nestane. Preto máme strašidelné zámky, preto mnohí obľubujú trilery i horory. Vieme, že strach, najmä strach o život, vie človeka stimulovať (zrejme aj preto rastie popularita tzv. adrenalínových športov), ba vyburcovať až k neuveriteľným výkonom. No vieme veľmi dobre – a väčšina aj z vlastnej skúsenosti –, že strach môže byť aj brzdou, že môže človeka nadhlo i natrvalo zablokovať.

Strach má svoje miesto ako puď sebazáchovy. Kto ho nemá, nie je odvážny, ale hazardér. Človek, ktorý robí stojku na okraji priepasti, nie je ani odvážny, ani hrdina, ale blázon. No strach sám osebe nie je princípom života, len chráni pred zlom. Na to, aby človek žil dôstojne a plnohodnotne, potrebuje viac – potrebuje atmosféru dôvery, prijatia a lásky. Tá sa má stať hnacou silou.

Vo Svätom písme je strach chápaný takmer výlučne ako nepriateľ viery. Nie náhodou je v ňom 365-krát „nebojte sa!“. Na každý deň jedno. Znamená to, že žijeme v zajatí strachu. No Ježiš vraví, že sa dá žiť aj inak – v objatí dôvery a lásky. Opäť hovorí o Otcovi, ktorému záleží aj na stvoreníach, ktoré žijú len krátko ako vrabce, a ktorý vie presne aj to, čo my dokážeme len odhadnúť – napríklad koľko je hviezd na nebi, či koľko vlasov máme na hlave.

Strach zo smrti sa nemôže stať našou filozofiou života. Ani vtedy, keď je reálna hrozba násilnej smrti. Môžeme sa stať väzňami, ale slobodu ducha nemôže vziať nikto. Sme smrteľní, ale smrť nie je naším koncom. Dušu nemožno spútať ani zabiť. Môžeme ju len dobrovoľne vydať záhube – životu v strachu a mimo spoločenstva s Bohom. Všade tam, kam prišlo kresťanstvo, oslobodzovalo ľudí od strachu. Od strachu z démonov, neznámych tajomných síl i od strachu zo smrti. A všade tam, kde človek opúšťa vieru, možno zaznamenať návrat strachu, úzkosti, povier a vôbec viery vo všetko možné i nemožné.

Proti strachu chce súčasný človek bojovať sebedovodomím. No to, k čomu to vedie, je neraz len tvrdosť, arogancia a bezohľadnosť. Ježiš má iný recept – nie vedomie seba, ale vedomie Otca. Spomeňme si na to, keď začujeme spievať vtáky, alebo keď budeme niekomu či sebe odstraňovať vypadnutý vlas zo šiat.

JÁN VIGLAŠ

Na budúcu nedeľu, na slávnosť sv. apoštolov Petra a Pavla, bude „Zbierka na dobročinné diela Svätého Otca“.

PodĎakovanie na koniec školského roku: Na budúcu nedeľu 29.6. pri sv. omši o 10:00 hod. poďakujeme Pánu Bohu za ukončený školský rok chválospevom Teba, Bože chválime.

Putovanie do Dubovej: Na budúcu sobotu 28.6. večer 18:00 hod. bude v Dubovej sláviť sv. omšu arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský. Pri návšteve tohto kostola môžeme v roku Sedembolestnej Panny Márie tiež získať úplné odpustky.

Keď v kaplnke na druhom poschodí Gregoriánskej univerzity slúžil svoju prvú biskupskú svätú omšu Peter Henrici, synovec veľkého teológa Hansa Ursa von Balthasara a v tom čase dekan Filozofickej fakulty, ktorý sa stal biskupom Churskej diecézy vo Švajčiarsku, začal zaujímavým spôsobom. Povedal, ako je rád, že slúži prvú biskupskú svätú omšu práve na sviatok sv. Barnabáša, ktorý by bol podľa neho dobrým patrónom pomocných biskupov. Nepatril totiž do skupiny dvanástich apoštolov, a Cirkev mu predsa priznáva titul apoštola pre jeho úzku spoluprácu s apoštolmi. Podobne ani pomocný biskup nie je naplno biskupom, no má takéto označenie.

Svätý Barnabáš pochádzal z ostrova Cyprus a vďačíme mu za to, že máme v Cirkvi sv. Pavla. Keď sa Pavol na ceste do Damasku obrátil, prví kresťania mu neverili, lebo dovtedy ich prenasledoval. Ako hovoria Skutky apoštolov, práve vtedy sa ho ujal Barnabáš a predstavil ho apoštolom, ktorí ho potom vzali medzi seba. Vieme tiež, že Pavol mal ťažkú povahu a málokto s ním dokázal vyjsť. Preto ho z Jeruzalema vypoklonkovali do Tarzu, kde bol tri roky. A Skutky apoštolov uvádzajú, že tam za ním prišiel práve Barnabáš a vzal ho so sebou do Antiochie.

Meno Barnabáš znamená syn útechy. Sv. Barnabáš sa vyznačoval zmierlivou povahou a dokázal vyjsť aj takými zložitými povahami, akou bol Pavol. Prosme preto tohto svätca o miernosť a tiež za našich pomocných biskupov.

Ivan Šulík „Láskavo a milosrdne“

Sväté omše v 12. týždni cezročného obdobia - (A)

23.VI. pondelok

18:00 Za † Imricha Fajkusa (30 dní od smrti)

24.VI. utorok

18:00 Za † Gizelu

25.VI. streda

18:00 Za † Antona a Zlaticu Kulifajových

26.VI. štvrtok

18:00 Za Božie požehnanie pre rodinu

27.VI. piatok

18:00 Za † Ladislava Brečana, sestru, bratov a rodičov

28.VI. sobota

08:00 Za † rodinu Fandlovú

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

29.VI. Svätého Petra a Pavla - Slávnosť

08:00 za † Jozefa a Teréziu Stojkovičových, jej rodičov, sestru a brata

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Setnická G., Polakovičová Z.

14:00 Posvätný ruženec, Litánie

Liturgický kalendár

23.VI. pondelok Sv. Jozef Cafasso, kňaz
24.VI. utorok **Narodenie s. Jána Krstiteľa - Slávnosť**
Sv. Maxim, biskup
25.VI. streda Sv. Ján a Pavol, mučeníci
26.VI. štvrtok Sv. Ján a Pavol, mučeníci
27.VI. piatok **Najsvätejšie Srdce Ježišovo – Slávnosť**
28.VI. sobota **Nepoškvrnené Srdce Panny Márie**

Nedorozumenia a problémy

Život je pre mňa často veľmi bolestný. Vo vzťahoch s blíznymi zažívam nedorozumenia a konflikty, ktorým sa často nedokážem vyhnúť. Ťažko znášam aj to, keď sú druhí voči mne ľahostajní, podceňujú ma alebo ponižujú. Ako sa môžem vyhnúť bolestným konfliktom vo vzťahoch s druhými? Ako sa môžem stať odolnejším voči bolestiam denného spolunažívania medzi ľuďmi?

Ľudský život je svojím spôsobom dráma. Nie je možné celkom sa vyhnúť námahe a bolesti, často sú neoddeliteľne spojené s naším životom, najmä vo vzťahoch s druhými. Je pravda, že nie všetci ľudia, s ktorými máme denne do činenia, sú pozorní, trpezliví, akceptujúci, ochotní pomôcť. Preto neporozumenie, nedostatok akceptácie, ľahostajnosť či rôzne príkoria z ich strany bývajú každodenným chlebom nášho života medzi ľuďmi. Pri hodnotení vzťahov s našimi blíznymi musíme však byť spravodliví. Nielen oni sú naším bremenom, ale aj my bývame nemalým krížom pre svojich blízkych. Sústreďenie na svoje utrpenie a bolesť často nevidíme, ako nás vnímajú a ako ich zraňujeme.

Musíme si uvedomiť, že často sa úplne nechtiac zraňujeme navzájom. Ľahostajnosť, podceňovanie alebo aj ponižovanie, na ktoré zdanlivo narážame u našich blízkych, sú často výlučne naším subjektívnym pocitom a nie sú vôbec úmyselné. Na jednej strane môžu vyplývať z nedostatku ich pozornosti, na strane druhej však z našej vlastnej precitlivenosti a prílišných emocionálnych očakávaní od ľudí okolo nás. Realizmus v našom pohľade a hodnotení toho, čím žijeme my sami aj druhí vedľa nás, i spôsob, akým sa vzájomne prijímame, nám môže veľmi pomôcť v dobrom spolunažívaní s našimi blíznymi.

Jedným z dôležitých prvkov tohto hodnotenia musí byť uvedomenie si vlastnej citlivosti a emocionálnych očakávaní. Keď si uvedomíme vlastnú citlivosť, pomáha nám to pochopiť a vnímať citlivosť druhých ľudí. Ak si to neuvedomujeme, môže to byť zdrojom mnohých vzájomných nedorozumení. Čím väčšia je naša citlivosť, tým ľahšie môžeme byť zranení. Keď si uvedomujeme svoju citlivosť aj citlivosť druhých, sme pozornejší v kontaktoch s nimi. Vďaka tomu sa môžeme vyhnúť zbytočným napätiam a problémom.

„Ako sa môžem stať odolnejším voči bolestiam denného spolunažívania medzi ľuďmi?“ Odpoveď na túto otázku je veľmi chúlостivá. Našu odolnosť voči bolesti vo vzťahoch s blíznymi môžeme totiž ľahko zvýšiť tým, že zaujmeme voči nim ľahostajný postoj. Nebolo by to však čestné. Treba sa hlavne snažiť byť slobodnejší tak voči našim vlastným pocitom utrpenia a bolesti, ako aj voči blízkym, ktorí nás zraňujú.

Odolnosť voči fyzickému či psychickému utrpeniu je vždy veľmi individuálna. Často veľmi trpíme kvôli ľahostajnosti, podceňovaniu alebo ponižovaniu len preto, že sa príliš dlho pozastavujeme nad tým, čo je objektom našej bolesti. Keď je človek zahľadený na svoje utrpenie, vtedy v jeho očiach rastie. Čím viac sa sústreďujeme na bolesť, tým je silnejšia.

Okrem slobody voči utrpeniu je dôležité hľadať zmysel utrpenia. Keby sme ho však hľadali ohraničení v ľudskej časnosti, nikdy by sme ho nenašli. Utrpeniu môže dať zmysel iba samotný Boh. Ježiš Kristus, trpiaci služobník Jahveho, berie na seba všetko ľudské utrpenie. On sám mu dáva definitívny zmysel.

Hĺbka nášho duchovného života sa overuje práve vo chvíľach stretnutia s ľahostajnosťou, podceňovaním či ponižovaním zo strany druhých. Toto nám totiž dáva osobitnú príležitosť stotožniť sa s Kristom, trpiacim služobníkom Jahveho. Dobro, ktoré konáme pre Boha a pre ľudí, bude očistené utrpením, ktoré odovzdáme Ježišovi.

Kresťanský realizmus nás núti uznať, že ani naše najväčšie úsilie vyhnúť sa konfliktným situáciám vo vzťahu s druhými neprináša vždy úľavu v našom utrpení. Ježiš učí svojich učeníkov ani nie tak ako sa vyhnúť konfliktom a menej trpieť, ale skôr ako odpúšťať ľuďom ich slabosť. Postoj porozumenia, akceptácie a odpúšťania zostane vždy základným postojom človeka voči človeku.

Józef Augustín, SJ „O láske . manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Nadprirodzený život

- 291 Máš povinnosť posväcovať sám seba. Áno, ty tiež. Kto si myslí, že táto úloha je len pre kňazov a rehoľníkov? Pán povedal všetkým bez rozdielu: „Vy teda buďte dokonalí, ako je dokonalý váš nebeský Otec.“
- 292 Práve takýto má byť tvoj vnútorný život: začínať... a znova začínať.
- 293 Zamyslel si sa niekedy vo vnútornom živote pomaly nad tým, aké krásne je slúžiť s vždy ochotnou vôľou?
- 294 Rastliny pokryté snehom nebolo vidieť. Gazda, ktorému patrí pole, spokojne povedal: „Teraz rastú dovnútra.“ Spomenul som si na teba: na tvoju nedobrovoľnú nečinnosť... Povedz mi: tiež rastieš dovnútra?
- 295 Keď nie si pánom sám sebe, čo by si bol aký mocný, tvoja hra na pána mi pripadá smiešna a je mi ťa ľúto.
- 296 Je ťažké čítať vo svätom evanjeliu Pilátovu otázku: „Koho vám mám prepustiť: Barabáša alebo Ježiša, ktorý sa volá Mesiáš?“ A ešte bolestnejšie je počuť odpoveď: „Barabáša!“ Ale ešte horšie je, keď si uvedomím, že veľakrát som aj ja tým, že som zišiel z cesty, volal: „Barabáša!“ a dodal som: „Krista?“... „Crucifige eum!“ „Ukrižuj ho!“
- 297 Všetko, čo ťa momentálne trápi, je viac alebo menej dôležité. Avšak to, na čom absolútne záleží, je, aby si bol šťastný, aby si sa spasil.
- 298 Nové svetlo! Akú radosť máš, pretože ti Pán doprial objaviť nový obzor! Využi tieto okamihy: je to chvíľa, keď máš z plného hrdla spievať ďakovnú pieseň; chvíľa, keď máš povymetať zaprášené kúty svojej duše, zbaviť sa rutiny, konať viac nadprirodzene a vyhýbať sa prípadnému pohoršeniu druhých. Jedným slovom: nech sa tvoja vďačnosť prejaví konkrétnym predsavzatím.
- 299 Kristus zomrel za teba. A ty? Čo by si mal urobiť ty pre Krista?
- 300 Tvoja osobná skúsenosť - pocity sklúčenosti, nepokoja a zatrpknutosti - ti dokazujú pravdu Ježišových slov: Nik nemôže slúžiť dvom pánom!

Josemaría Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

Pastier

Jeden muž mal stále čierne a pochmúrne myšlienky. V prvom rade neveril v dobro a v Božiu lásku.

Keď sa raz sužovaný svojimi tmavými pochybnosťami túlal po kopcoch, ktoré obkolesovali jeho dedinu, stretol pastiera.

Pastier bol dobrý človek s jasným pohľadom. Všimol si, že neznámy vyzerá veľmi nešťastne, a tak sa mu prihovril: „Čo ťa trápi, priateľ môj?“

„Cítim sa nekonečne sám.“

„Aj ja som sám, a nie som smutný.“

„Možno preto, lebo ti robí spoločnosť Boh...“

„Uhádol si.“

„Mňa však Boh nesprevádza. Nemôžem uveriť v jeho lásku. Neverím, že môže milovať každého človeka osobitne. Ako by mohol milovať mňa?“

„Vidíš tam dole našu dedinu?“ opýtal sa pastier. „Vidíš každý jej dom? Vidíš okná každého domu?“

„Áno, vidím.“

„Tak nezúfaj. Slnko je len jedno, ale dennodenne na svitaní bozkáva každé, dokonca aj to najmenšie a najskrytejšie okno v dedine. Možno si nešťastný, lebo si svoje okno neotvoril.“

„Kde býva Boh?“

Rabín Kozk touto otázkou prekvapil niekoľkých učeních ľudí, ktorí boli uňho na návšteve. Zasmiali sa.

„Čo je to za otázku? Veď celý svet naplňa jeho sláva!“

On si však na svoju otázku odpovedal sám: „Boh býva tam, kam mu dovoľia vstúpiť.“

José Carlos Bermejo „Príbehy na uzdravenie duše“

obvinenie za obvinením, každé slovo mrzko vypočítané, neúprimné.

Nenávisť je slepá. Hriech je slepý a zaslepuje človeka. Vidím vždy jasne svoje vnútro i svoje okolie? Alebo je moja myseľ a svedomie zatemnené? Pane, otvor mi oči!

Pravda a spravodlivosť

Pilát bol od dobytia Palestíny Rimanmi roku 64 pred Kristom jej šiestym prokurátorom. Svoj úrad zastával už šiesty rok. Podľa historických záznamov bol svojvoľný a krutý, provokoval Židov a niekedy ich násilne potláčal. Ľud ho nenávidel. Jednou z príčin bolo to, že použil chrámové peniaze na stavbu vodovodu. Poprední Židia sa naňho sťažovali v Ríme, a tak pri všetkej nenávisti sa ich Pilát obával.

Pilát vošiel do vládnej budovy, predvolal si Ježiša a spýtal sa ho: „Si židovský kráľ?“ (Jn 18, 33) Miesto, kde stála vládna budova, je dnes zásluhou archeológov odkryté ako jedno z najistejších miest zviazaných so životom Krista, ktoré spomína evanjelium. Keď sa Pilát zdržoval v Jeruzaleme, býval v pevnosti Antónia. Titus túto pevnosť pri dobývaní Jeruzalema roku 70 zboril, no jej zrúcaniny ostali ako svedectvo. V 6. storočí na tomto mieste vybudovali Chrám sv. Múdrosti, ktorý bol neskôr v bojoch takisto zrúcaný. Dnes na tomto mieste stojí priestranný kláštor Panny Márie Sionskej. Pri jeho stavbe roku 1855 našli významné archeologické objavy - podzemnú nádrž, obvodné kanály a obrovské oporné múry. Sestry Panny Márie Sionskej za pomoci dominikánov z Biblickej školy v Jeruzaleme pokračovali vo vykopávkach a v rokoch 1927 - 1932 bola objavená dlažba z mohutných kameňov s rozlohou asi 2500 štvorcových metrov. Kameň sú dlhé 2 m, široké 1,5 m a hrubé až 50 cm. Bolo to nádvorie pevnosti Antónia, ktoré spomína sv. Ján ako Kamenné, Lithostrotus, po židovsky Gabbata. Objavené dlaždice sú tie isté, po ktorých kráčal Ježiš. Rímania roku 70 zborili veže, ktoré sa zosypali na dlažbu, a tak sa dlažba zachránila pre dnešok.

Pilát hľadel na Ježiša zvyška. Tento zdanlivo tolerantný guvernér bol vlastne unudený. Tváril sa vyrovnané, ale rozožierala ho pochybnosť a trocha namyslená múdrosť, a tak sa nechcel veľmi znižovať k sporu o Ježišovu záležitosť. No zároveň si nechcel pohnevať židovských vodcov. Bol radšej ochotný dať zničiť nevinného. Poprel svoj rímsky zmysel pre právo, ak ho vôbec mal. Chcel mať pokoj. Politické nevyhnutnosti žiadajú voliť menšie zlo. A vodcovia Židov vedeli, kde ho majú pritlačiť. „Ak ho prepustiš, nie si priateľom cisára!“ kričali s pomýleným ľudom.

Nesúdme ani Piláta. Skôr sa zamyslime nad sebou. Je nám jeho postoj a postup celkom cudzí? Nepoznáme aj my, a celkom zblízka, pilátovské váhanie, uhybanie a umývanie rúk? Koľkokrát sa podobáme Pilátovi, keď ide výslovne o nášho Pána! Koľkokrát, keď ide o iných! Koľkokrát sme prešli chladne a ľahostajne popri ľudských osudoch - k svojej rodine, k svojim istotám, k svojmu pohodliu. Iba sme pokrčili plecami. Prišiel niekto o zamestnanie? Ublízuje sa niekomu? Je niekto opustený? Radšej o tom nechceme počuť. Nezostávame aj my ľahostajní pred otázkou, čo je pravda? Neuzatvorili sme sa pred tajomstvom lásky? Nie sme už len chladnými diplomatmi?

Svetská múdrosť sa tvári chytrácky. Často sa nám zdá nevyhnutná aj pre zachovanie záujmov Cirkvi. Božia múdrosť je iná. U Boha nezaváži skeptický, chladný a vypočítavý rozum, ale jednoduchosť a pravdivosť. To, čo sa zdá ľuďom neraz nerozumné a nešikovné, čo však ide stále za láskou v pravde!

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Rok nad evanjeliom

Ježiš pred Pilátom

Židovská veľrada odsúdila Ježiša na smrť. K jeho osudu sa mali vysloviť ešte pohania. Obe skupiny oddeľoval od nepamäti neprekročiteľný múr. Teraz pri Ježišovom súde sa mal zrútiť. Židia i pohania mu spoločne prisúdia smrť.

„Od Kajfáša viedli Ježiša do vládnej budovy.“ (Jn 18, 28) Nešlo tu o skutočný proces, ale o machinácie, ako sa striasť nepohodlného človeka.

Židia súdili Ježiša najskôr z náboženských dôvodov. No iba Pilát ako rímsky miestodržiteľ mal právo odsúdiť na smrť, a preto ho nemohli obísť. Vedeli však, že Pilát ako Riman hľadel na ich náboženstvo pohľadavo, a keby prišli k nemu s obvinením, že Ježiš sa previnil proti ich náboženským predpisom, odmietol by ich a možno aj vysmial. Nebol by potvrdil výrok smrti. Preto zmenili formuláciu obžaloby a dali jej výslovné politický zmysel: Ježiš poburuje ľud, zakazuje platiť dane cisárovi a vyhlasuje sa za kráľa. Je teda nepriateľom cisára a Ríma.

Keby bol Ježiš vystupoval proti Rímu, Pilát by to bol už dávno vedel. Vedel by to aj podozrievavý Herodes. No ani jeden z nich nedostal nijaké hlásenie o nepokojoch. A čo sa týka dane, Ježiš povedal: „Dajte cisárovi, čo je cisárovo.“ A kráľ? Ježiš nemal nijaký záujem byť pozemským kráľom. Sám po rozmnožení chlebov zmizol pred davom, ktorý mal s ním takéto úmysly.

Židia nevošli k Pilátovi, „aby sa nepoškvrnili“. No svedomie im dovolilo kričať: „Keby tento nebol zločinec, neboli by srne ti ho vydali.“ (Jn 18, 30) A na Ježiša sa valilo